
Od Redakcji

Kieleckie Studia Teologiczne 2, 7

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

OD REDAKCJI

Sobór Watykański II, podejmując w Konstytucji dogmatycznej *Lumen gentium* rozważania nad tajemnicą Kościoła, wskazał, że tylko Chrystus jest rozwiązaniem zagadki Kościoła – On, który jest Światłością świata i głową swego Mistycznego Ciała. W świetle nauki soborowej nie można więc właściwie zrozumieć Kościoła, oddzielając go od jego Głowy i Oblubieńca. W tych soborowych stwierdzeniach skupia się bogactwo i głębia całej długiej Tradycji teologicznej oraz „dochodzi do głosu wielka Tradycja Kościoła i milcząca mała tradycja” – jak trafnie stwierdza w swym wprowadzeniu do nowego tłumaczenia *Lumen gentium* bp E. Ozorowski. Można powiedzieć, że to jest jedna z tych podstawowych prawd – odwiecznych, a zarazem nieustannie nowych – które po dzień dzisiejszy stanowią doniosłe przesłanie *Vaticanium II*.

W swym pochylaniu się nad tajemnicą Kościoła ojcowie soborowi nie zapomnieli jednak o tym, że jest ona ściśle związana z logiką Wcielenia i że *mysterium* przymierza Chrystusa z Kościołem zrealizowało się i nadal się realizuje poprzez konkretne wydarzenia, w określonym czasie i w związku z wybranymi osobami. Wyraźnie zaznaczone to zostało już w Konstytucji dogmatycznej o Kościele, a także w tych dokumentach, w których podane zostały wskazówki dla poszczególnych członków Kościoła, jak choćby *Presbyterorum ordinis*, *Apostolicam actuositatem* czy *Christus Dominus*. Na ich kartach można wyczytać, że tajemnica Chrystusa, który zasiada po prawicy Ojca, i tajemnica człowieka oraz jego dziejów, z którymi Pan czasu zechciał się związać, są ze sobą ściśle związane.

Sobór Watykański II naucza: „Diecezja jest częścią ludu Bożego powierzona pasterskiej pieczy biskupa współpracującego z prezbiterium, aby trwając przy swoim pasterzu, zgromadzona przez niego w Duchu Świętym przez Ewangelię i Eucharystię, stanowiła Kościół partykularny, w którym prawdziwie jest obecny i działa jeden, święty, katolicki i apostołski Kościół Chrystusa. Poszczególne biskupi, którym została powierzona troska o Kościół partykularny, pod zwierzchnictwem papieża, w imię Pana otaczają opieką pasterską swoje owce, jako właściwi, zwyczajni i bezpośredni ich pastarze, wypełniając względem nich posługę nauczania, uświęcania i kierowania” (DB 11).

W obecnym, jubileuszowym roku 25-lecia pontyfikatu Jana Pawła II minęło także 10 lat od podjęcia posługi pasterskiej przez Księdza Biskupa Profesora Doktora hab. Kazimierza Ryczana w diecezji kieleckiej. Oddając do rąk czytelników II tom „Kieleckich Studiów Teologicznych”, czynimy to ze świadomością, że dzieje tego Kościoła partykularnego są częścią większego, Bożego dzieła – Kościoła powszechnego i że owo dziesięciolecie w to Boże dzieło się wpisuje i je tworzy.

Zbiór artykułów, które składają się na niniejszą publikację, będąc wyrazem wdzięczności za minione lata pasterskiej służby Biskupa Ordynariusza w naszej diecezji, są jednocześnie swego rodzaju głosem o charakterze teologicznym. Wyrażają bowiem prawdę, że Kościół partykularny istnieje jako wspólnota zgromadzona wokół swego biskupa; że Tym, który gromadzi, jest sam Chrystus i Jego tajemnica, która jest przeciwieństwem treści poniższych rozważań; że biskup miejsca, by mógł dobrze pełnić swą posługę, potrzebuje współpracowników, którzy będą „przedłużeniem jego rąk”.

Dedykując ten tom „Studiów” Księdzu Biskupowi Ordynariuszowi, życzymy Bożego błogosławieństwa w budowaniu więzi wspólnoty w Kościele kieleckim, powierzoną przez Chrystusa pasterskiej trosce Dostojnego Jubilata.